

Директорката погледна съ блага усмивка момиченцето. Лицето му бѣ чисто, топчесто и стегнато, очитѣ живи, тѣлото право. Вѣнкашниятъ изгледъ на детето показваше, че то е будно, съ добра душа и добро здраве.

Свещеникътъ подзе :

— Попадията съ голѣма скръбъ и плачъ пусна Райна да отиде далечъ на учение, защото тя бързаше да я прави своя домашна помощница и да я готви за мома, ала ние намѣрихме, че за Райна ще бжде много по-добре, ако тя добие по-голѣма наука, да се научи да рисува, шие, изработва добри шевици, да чертае. . .

Директорката, като разпита още малко, що е учила Райна и какво знае, каза :

— Уважаваме молбата ви. Ще приемемъ Райна въ II класъ и въ пансиона за спане и храна. Облѣклото ще бжде отъ васъ, дѣдо попе.

На Райна много ареса училището, пансиона, другаркитѣ и голѣмия градъ Стара-Загора. Затова тя остана съ радостъ. Задоволни останаха и родителитѣ ѝ, защото я дадоха въ добро училище и на сигурно мѣсто.

Свещеникъ Георги се завърна въ Панагюрище задоволенъ и спокоенъ. Радостни останаха майката и всички роднини.

Четири години учи Райна въ Старо-загорското училище, и всѣка година съ отличенъ успѣхъ завършваше класовѣтъ. Най-хубаво тя декламираше, най-хубаво тя издържаше изпититѣ и получаваше първитѣ награди. А шевицитѣ ѝ, що изработваше и излагаше съ другитѣ ржкодѣлни работи, бѣха най-красиви и учудваха другарки и гражданки. Директорката Тошева и учителкитѣ много обикнаха способната панагюрка и я показваха за примѣръ на другитѣ. Ней даваха добри образци за рисуване и шевици, ней даваха книги отъ библиотеката за прочитъ; нея канѣха винаги на гости по домоветѣ.